

vinnustrukturinum yvirhæfur. Hetta hefur fært við sær, at mong hava mist arbeiði og gundarlagið undir mongum húsarhaldum sindrað av somu orsök, segði Kristianna og legði afturat, at vit eiga heldur ikki at gloyma tey, sum noyðast at sleppa dreymum um at seta fót undir egið borð men ístaðin fara ta tungu leið oman á ALMU. -Ein stovnur, sum nóg illa varð tikið upp á tunguna fyri bert fáum árum síðani

Hóttandi dálking

Heims umfangandi dálkingin er eisini ein stórir trupulleiki í dag, sum flestu fólk bera stóran ótta fyri, segði Kristianna og helt fram:

-Vit hava enn eitt reint umhvørvi, men mong munnu vit vera, sum stúra fyri teirri globalu dálkingini, ið fer fram hvønn einasta dag uttan fyrilit, og um ikki ítøkilig stig verða tikið alt fyri eitt, man tað eisini fara at merkjast á okkara umhvørvi, ið sigst vera heimsins reinasta.

-Tað tykist tó vera ógjøriligt at bota um hesa dálking, sum er ein avleiðing av tí eindarleysa ídnaði, ið serliga hevur sermerkt okkara öld. Vit eru t.d. øll vitandi um, hvussu regnskógurin dag og dagliga verður týndur, hvussu tunnur, fullar av eitri verða sleptar út í havumhvørvið, og ikki minst hvussu ozonlagið verður máa burtur, alt hetta fyri, at vit skulu kunna megna at halda høgu livikorið okkara uppi.

Persónligar karakterir

Kristianna helt ikki, at

teir karakterir, ein hevur fingið fyri avrik á skúlabonki, hava alt at siga.

-Tí líta vit okkum um í dag, líta vit eftir heiminum, eftir vanvirda umhvørvinum, so tykist tað at vera av stórri týðningi, at hava persónligar karakterir, sum t.d. at virða umhvørvið, og at hava virðing fyri næsta sínum eins nóg og ein skal hava virðing fyri sær sjálvum.

-Tí hetta er veruliga tað, heimurin í dag hungur eftir, segði Kristianna og ivaðist ikki í, at um øll leggja sær hetta í geyma og miðvíst royna at fylgja eini slíkari leið, so vil heimurin um bert nøkur fá ár verða broyttur.

-Vit fáa tá ein heim har vit øll kunnu verða og trívast. Hetta at uppbyggja okkara, á mangan hátt køvda morál, má ikki gerast við tí fyri eygað, at bert vit, sum í heiminum liva í dag skulu fáa tað betri. Her mugu vit eisini hugsa um okkara eftirkomarar, tí tað er reiðiliga ósannlíkt, at vit menniskju nakrantíð í framtíðini fáa ein annan heim, í øllum førum ein heim so vakran sum hendan, segði Kristianna W. Poulsen millum annað í HF røðu síni á pisufundinum í Havn mánakvöldið.

Myndir: Tórlinn

Tríggjar røður vóru hildnar. Á myndini Björg Brend fyrri studentarnar, Kristianna W. Poulsen fyrri HF-ararnar og Niels J. Arge, fyrrverandi útvarpsstjóri

Framtíðin eru vit sjálvi

-Er framtíðin studenturin við tína lið? Er framtíðin tað vit hava lært? Ella er framtíðin ein dreymamynd hjá tí lærda skaranum og ikki hjá pisum? Hesir vóru nakrir av spurningunum, sum Björg Brend setti í pisurøðu síni. Og hon svaraði sjálv

-Framtíðin eru vit sjálvi. Tú kanst sjálvur skapa tína egna framtíð. Framtíðin er okkara mál. Og tá eiðhvørt mál skal náast, má beint verða sikað. Tað, at vit mæta forðingum, búna okkum til at taka tyngri tøk seinri. Okkara forð-

ingar eru t.d. arbeiðsloysi og ov fá lærupláss, segði Björg og heitti á pisurnar um ikki at missa mótið:

-Fellið ikki í fátt, tá vit mæta mótgangi, men havið málið fyri eygað alla tíðina. Forðingar eru tað tó sært, tá tú missir málið úr

eygsjón.

Slept upp á fjall?

Björg setti spurnartekin við samfelagið, nýklaktu pisurnar nú fara út í.

-Er grundarlag fyri so nógvum studentum í samfelagnum. Bliva vit slept upp á fjall av samfelagnum, sum hevur flaskað okkum upp við sonevndum studningi, ið bert røkkur til nakrar bókur, tveir blokkar og ein videofilm av og á.

Hon svaraði við nøkrum orðum hjá Jóhannesi Dalsgaard:

Framtíðin er ein spurningur um tú heldur við tí sterk ella tí veik. ein spurningur um hvørjar krefjur nú skulu loysast úr teyrum eitt millum svartu regnið og lívið.

Framtíðini kunnu vit ikki biða eftir í tað óendaliga. Framtíðin kemur ikki av sær sjálvari, hon má skapast.

hon má takast frá teimum, sum hava tikið sær einarætt til hennara.

Ein ferð í ókunnugt land

Björg mintist aftur á skúlaárin í Hoydølum:

-Eg minnst, tá onkur segði við meg fyrsta dagin eg trein inn um skúlagáttina í Hoydølum: At skúlafein var at rokna sum ein ferð inn í eitt ókunnugt land. Ein ferð, ið kom at krevja blóð, sveitta og tár. Men kortini ein ferð, ið ikki var verri enn so, at ein endi sást á henni. Hon skuldi bert taka trý ár. So skuldi eg standa við málið.

-Eg dugi nú at sanna, at nakað var um hetta. Trý ár ganga skjótt, men at tey kunnu ganga so skjótt, hevði neyvan nakar grunað. Vit standa nú við málið, við hógvuni á høvðinum, og skilji ikki rættiliga, at vit nú eru komin í somu støðu, sum stóru fyrimyndir okkara vóru í, fyri fáum árum síðani.

Fyrsta vegamótið

Björg helt fyri, at pisurnar eiga at kenna sínar avmarkingar, og at prógvandi ikki hevur sama týðning í dag sum fyri 30 - 40 árum síðani.

-Útlitini fyri at fáa arbeiði eru dýpur. Umstøðurnar hjá komandi næmingum eru alt annað enn góðar, í tí tronganum tey kalla studentaskúlin í Hoydølum. "Fyrilíðsloysn" hevur onkur skýrt hesa einaferð víðagitnu háborg fyri mentan og andslívi í landinum. Hvat var hetta fyri skúli, har kampurin hvønn dag var at fáa parkeringsplássini sum stóðu nærmast inngongdini. Nei, eg má sanna, at nú eg standi við fyrsta vegamótið í lívi mínum, angri eg hvørki stríðið ella móðina. Mangar stuttligar lótur eru at minnst aftur á. Ið høvdu vit nakrar álvar-samar eisini, helt Björg Brend m.a. fyri í pisurøðu síni mánakvöldið.

